

Kazimierz Szalewicz

1903-1986

Absolwent Wydziału Nawigacyjnego z 1923 r., lotnik morski, komandor por. Marynarki Wojennej, „skrzydlaty marynarz”, żeglarz, dowódca MDLot przez kilka dni września 1939 r.

Urodził się 3 stycznia 1903 r. w miejscowości Orzeł w Rosji. W 1923 r. ukończył Wydział Nawigacyjny Szkoły Morskiej w Tczewie i od października 1924 do 1927 r. był słuchaczem Oficerskiej Szkoły Marynarki Wojennej w Toruniu, 10 października 1927 r. promowany na podporucznika marynarki i pozostał w Marynarce Wojennej. Na przełomie 1927 i 1928 r. był w podróży szkolnej

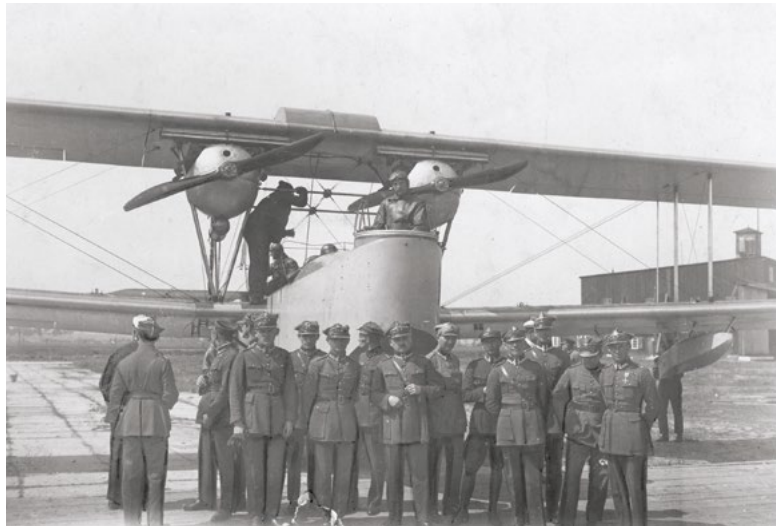
Od czerwca do grudnia 1937 r. był zastępcą dowódcy żagłowca ORP „Iskra” podczas podróży szkolnej na Morze Śródziemne i Azory oraz pływania bałtyckiego z kandydatami.

Także żeglował, w sierpniu 1938 uczestniczył w regatach Kieler Woche – był kierownikiem polskiej ekipy w Kilonii.

Rankiem 1 września 1939 r. podczas niemieckiego bombardowania, Morski Dywizjon Lotniczy poniósł bardzo ciężką stratę – od odłamka bomby zginął kmdr por. Edward Szystowski – pierwszy polski oficer, który poległ w czasie II wojny światowej. Kmdr Kazimierz Szalewicz, który po śmierci kmdra Szystowskiego objął dowództwo nad Dywizjonem, nakazał przebazowanie samolotów w rejon Helu. Wodnosamoloty zacumowano co ok. 100 metrów od brzegu w rejonie Chałup, Kuźnicy i Juraty. Wtedy również pojawił się śmiały plan przeprowadzenia nocnego lotniczego rozpoznania sytuacji na Zatoce Gdańskiej. Kilka dni później nastąpił kolejne bombardowanie i całkowite zniszczenie wodnosamolotów. 8 września 1939 r. Dowództwo Floty zarządziło rozformowanie jednostki – Morski Dywizjon Lotniczy przestał istnieć¹.

Potem przebywał w niewoli niemieckiej, w oflagach XVIII A Lienz i II C Woldenberg, skąd wywieziony został razem z lotnikami do VII A Murnau. Od 3 czerwca 1945 r. służył w Polskiej Marynarce Wojennej w Anglii, był kierownikiem referatu Wydziału Personalnego, następnie szef Oficerskiego Kursu Informacyjnego. 1 czerwca 1946 r. awansowany do stopnia komandora porucznika, w 1947 r. zdemobilizowany. Najpierw przebywał w Paryżu, następnie wyemigrował do Maroka i zamieszkał w Casablance. Do 1979 r. pływał jako oficer i kapitan na handlowych statkach francuskich i marokańskich.

Zmarł w grudniu 1986 r. w Nicei.

Hydroplany Morskiego Dywizjonu Lotniczego w Pucku, grupa żołnierzy przy hydroplanie LeO H.135B3

na krążowniku „Jeanne d'Arc”, w ramach Ecole d'application des enseignes de vaisseaux.

W 1929 r. ukończył Kurs Pilotów Lotniczych, uzyskał specjalizację lotnik morski i rozpoczął służbę w Morskim Dywizjonie Lotniczym w Pucku (Pucku Bazę Lotnictwa Morskiego utworzono w Pucku 1 lipca 1920 r.). Potem od 1932 do 1933 r. był znów na morzu – jako oficer nawigacyjny na ORP „Iskra” w podróży do Casablanki i na Azory. A potem powrócił do Pucka Pucku – i na wodnopląty.

Źródła: Kadry morskie Rzeczypospolitej, tom I, pod red. Jana Kazimierza Sawickiego, Gdynia 2000; Kadry morskie Rzeczypospolitej, tom I, pod red. Jana Kazimierza Sawickiego, Gdynia 2000; Kadry morskie Rzeczypospolitej, tom II, pod red. Jana Kazimierza Sawickiego, Gdynia 1996; Zbigniew Wojciechowski, Szkoła Podchorążych Marynarki Wojennej w świetle relacji komandora Zbigniewa Węglarza, Polski Słownik Biograficzny, tom XLVI/4; Colloquium 3, 77-88, 2011.

¹ <https://historia.trojmiasto.pl/Skrzydlatci-marynarze-n48799.html#tri>